

като са вдига на горѣ, закрива слѣдъ себе си редутѣтъ..... Наскоро не само тя го закри, закри го и туманѣтъ, който пакъ са сгъсти наоколо. Редутѣтъ не са виждаше..... Той са само чуваше.... Грозата са бунтува въ този бѣлъ облакъ. Като зли духове са откъснали отъ адекиѣ синджири и тържествуватъ въ дълбочината на тази мъгла, размѣсенна съ барутний димъ, своето близко тържество, като че самъ царѣтъ на тъмнината въ гитѣтъ и трѣсъкътъ на бурята слиза тукъ на кръвавиѣтъ помянъ (тризна). На възбуденниѣтъ мозѣкъ можаше да са покаже, че планетитѣ са облъскуватъ, и, захванѣти отъ огнѣтъ, са расхвърчаватъ на хиляди части, когато презъ оглушителниѣтъ трясѣкъ на пробѣгающата перестрѣлка гърмятъ на срѣщъ на нашиѣтъ цѣпи дружиниѣтъ залпове, като еливатъ свойѣтъ побѣсенялъ грѣмъ съ яростниѣтъ ревъ на стоманианиѣтъ топове.... Цѣли облаци отъ коршуми са носятъ срѣщу храбрата шѣпа охотници, снопове картечи смитатъ отъ черната стрѣмнина венѣко, което са срѣща на пѣтътъ; гранатитѣ отъ далечниѣтъ редута, като са виватъ въ влажната земя, зариватъ са въ нея на парчета, остриѣтъ краища на които като изсѣхнали и са запалили отъ жаждата. На върхѣтъ тѣй ещо не хубаво: тамъ са прѣскаѣтъ шрапнелитѣ, като чудовищни струни са тряскаѣтъ въ въздухѣтъ подъ чиято могѣщественна рѣжа. На гѣолове стои кръвѣта..... Въ тѣзи черни гѣолчета са търкаляѣтъ умирающитѣ; прѣдсмъртниѣтъ ридания заглѣхвватъ въ грозниѣтъ ревъ на бурята.... На срѣща на идущиѣтъ солдати бѣгатъ като слѣпи ранениѣтъ. Бѣгатъ, натикватъ са на тѣхъ, хващатъ са за другаритѣ, прилѣпватъ са, като че въ това имъ е всичката надѣжда.....

Дороновичъ нищо вече не вижда.... наоколо туманѣтъ, въ туманѣтъ бѣсенѣятъ настрѣхналиѣтъ духове на ада. Той само едно и помни — обѣщанието, дадено отъ него на генералѣтъ... А и не бива да го забрави.... Въ единѣтъ отъ найстрашниѣтъ моменти, когато, са виждаше, невѣзможно бѣше да са въздѣхне, за да не би да са удавиѣтъ отъ картечѣтъ, въ вѣтърътъ на тази побѣсеняла буря прѣхвъркнѣтъ покрай него Скобелевѣтъ.... Само на едно мгновение той видѣ тази характерна фигура, съ расхвърлени руси бакембарди, съ раздувающа ноздри, съ меки въ обикновено время, но сега като искающа да оставяѣтъ своиѣтъ орбити разгорѣли са очи, които смѣло глѣдаха тамъ, въ самата тъмнина, отъ дѣто са откъсваше грозата на срѣща. Съ